

Arrest

nr. 280 166 van 16 november 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de gemeente Houthalen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de gemeente Houthalen van 30 mei 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 juni 2022 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 september 2022.

Gelet op de beschikking van 27 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. WALPOT, die loco advocaat K. VERHAEGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. PELLENS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten

1.1. Verzoeker komt op 12 maart 2018 toe in België met een visum kort verblijf, nadat hij eerder al van 1988 tot en met 1993 in België had verbleven.

1.2. Verzoeker dient op 21 maart 2018 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, dit in functie van zijn vader die sedert 28 oktober 2000 de Belgische nationaliteit heeft.

1.3. De Dienst Vreemdelingenzaken neemt op 20 september 2018 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Het door verzoeker tegen deze beslissing ingestelde beroep wordt door de Raad verworpen bij arrest van 23 januari 2019 met nummer 215 548.

1.4. Verzoeker dient op 20 maart 2019 een tweede aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van Unieburger, opnieuw in functie van zijn vader.

1.5. De Dienst Vreemdelingenzaken neemt op 17 september 2019 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Het door verzoeker tegen deze beslissing ingestelde beroep wordt door de Raad verworpen bij arrest van 2 maart 2020 met nummer 233 396.

1.6. Verzoeker dient op 19 februari 2020 een derde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van Unieburger, opnieuw in functie van zijn vader.

1.7. De Dienst Vreemdelingenzaken neemt op 18 augustus 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Het door verzoeker tegen deze beslissing ingestelde beroep wordt door de Raad verworpen bij arrest van 25 januari 2021 met nummer 248 082.

1.8. Verzoeker dient op 29 maart 2021 een vierde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van Unieburger, opnieuw in functie van zijn vader.

1.9. Voormelde aanvraag mondt op 17 september 2021 uit in een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.10. Verzoeker dient op 10 september 2021 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 10, §1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.11. Verzoeker diende op 1 oktober 2021 een vijfde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van Unieburger, opnieuw in functie van zijn vader.

1.12. De Dienst Vreemdelingenzaken neemt op 8 november 2021 een beslissing waarbij de in punt 1.10. bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt vernietigd bij arrest van 7 april 2022 met nr. 271 006.

Gelet op de stukken die werden gevoegd bij het verzoekschrift kan de Raad zich aansluiten bij de volgende oplistings van de feiten in het verzoekschrift die betrekking hebben op het gevolg dat werd gegeven aan de in punt 1.11. bedoelde aanvraag:

[...]

Op 5 april 2022 meldde verzoeker zich aan bij de gemeente Houthalen-Helchteren. Hier wordt hem meegedeeld dat er nog geen beslissing werd genomen met betrekking tot zijn aanvraag, noch door de gemeente, noch door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op dat moment wordt ook besloten om de geldigheid van het attest van immatriculatie van verzoeker te verlengen met een maand, tot en met 5 mei 2022. (stuk 3)

Verzoeker vroeg tussen 31 maart 2022 en 15 april 2022 vijf keer een attest van hoofdverblijfplaats op bij de gemeente Houthalen-Helchteren. Op de attesten van 31 maart, 4 april, 5 april en 8 april 2022 staat steeds vermeld dat verzoeker "is ingeschreven in het Vreemdelingenregister sedert 29/03/2021". Op het attest van 15 april 2022 staat het volgende te lezen: "Status: Afvoering – verlies van het recht op verblijf sinds 01/01/2022". (stuk 7)

Op 20 april meldde de gemeente Houthalen-Helchteren het volgende per mail aan verzoeker: "Wij hebben dienst vreemdelingen gecontacteerd en wij moeten hoe dan ook een bijlage 20 nemen. De burgemeester heeft deze getekend en mag er een afspraak gemaakt worden om deze te betekenen." (stuk 4)

Op 25 april 2022 wordt de bijlage 20 (beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten) aan verzoeker betekend. De beslissing zelf zou bijna 4 maanden eerder genomen zijn op 1 januari 2022, hetgeen een zaterdag en een wettelijke feestdag is. (stuk 2)

Wanneer verzoeker de gemeente attent maakt op het feit dat het onwaarschijnlijk is dat de beslissing op 1 januari 2022 genomen werd, wordt hem gevraagd zich terug op de gemeente aan te bieden met de

bijlage 20. Daar wordt de beslissingsdatum van 1 januari 2022 doorstreept waarna de datum 25 april 2022 er op wordt gestempeld als beslissingsdatum. (zie stuk 5)

Vervolgens wordt verzoeker verzocht om de bijlage 20 (met beslissingsdatum 25 april 2022) terug af te geven aan de gemeente, hetgeen hij ook doet. Op 2 mei 2022 wordt verzoeker opnieuw uitgenodigd om zich op de gemeente aan te bieden. Daar wordt hem opnieuw de bijlage 20 betekend. De beslissingsdatum werd opnieuw aangepast naar 1 januari 2022, de datum van betekening is 2 mei 2022. (zie stuk 6)

Op 4 mei 2022 krijgt het gemeentebestuur van Houthalen-Helchteren een instructie van de dienst vreemdelingenzaken om de bijlage 20 genomen op 1 januari 2022 in te trekken aan de hand van een bijlage 37 'Attest van intrekking verblijfsdocument', en vervolgens een nieuwe 'bijlage 20 zonder bevel' aan verzoeker te betekenen. (stuk 8)

In diezelfde instructie schrijft de attaché van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie het volgende: "Gelieve de beslissing bijlage 20 van 1.01.2022 terug in te trekken aan de hand van een bijlage 37. Deze beslissing wordt uit het rechtsverkeer gehaald. De datum op de bijlage 20 moet een vergissing betreffen. Wij hebben immers eerder contact gehad over dit dossier. Ik heb niet genoteerd wanneer, maar dat was zeker niet op 1 januari 2022." (stuk 8)

Op 24 mei 2022 werd tegen de bijlage 20 van 1 januari 2022 een beroep tot nietigverklaring aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. (stuk 9, RvV 276 009) Op het moment van schrijven is het beroep nog steeds hangende voor Uw Raad.

Op 30 mei 2022 meldt verzoeker zich opnieuw aan bij de gemeente Houthalen-Helchteren. Hij neemt op vraag van de gemeente zijn bijlage 20 mee. (stuk 10)

Die dag wordt de bijlage 20 van 1 januari 2022 ingetrokken door middel van een bijlage 37 'Attest van intrekking verblijfsdocument'. (stuk 11)

Op dezelfde dag wordt een nieuwe bijlage 20 'Beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten' aan verzoeker betekend. Op de beslissing zelf staat 30 mei 2022 als beslissingsdatum weergegeven. Op de akte van kennisgeving staat echter dat de beslissing genomen werd op 4 mei 2022. (stuk 1)''

1.13. Op 1 januari 2022 treft de burgemeester van de gemeente Houthalen zoals weergegeven in bovenvermeld overzicht een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) m.b.t. de in punt 1.11. bedoelde aanvraag. Deze beslissing wordt op 4 mei 2022 ingetrokken waardoor het hiertegen ingediend beroep wordt verworpen bij arrest van 25 augustus 2022 met nr. 276 473.

1.14. Op 30 mei 2022 treft de burgemeester van de gemeente Houthalen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) m.b.t. de in punt 1.11. bedoelde aanvraag. Dit is de thans bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

"De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie; de ontbrekende documenten zijn: bewijzen van het ten laste zijn in het land van herkomst of origine nl. bewijs van onvermogen (zowel wat betreft onroerende goederen als inkomen), bewijs dat betrokkene reeds financieel/materieel ten laste was van in het land van herkomst of origine (bewijs voor sturen van pakjes en/of geld of enige andere vorm van ondersteuning)."

1.15. Op 20 juli 2022 wordt aan verzoeker een A-kaart uitgereikt, geldig tot 8 juli 2023. Ter terechtzitting wordt verduidelijkt dat dit is geschied in het kader van de in punt 1.10. bedoelde aanvraag. De verzoekende partij toont ook aan dat ze belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing gezien de in punt 1.11. bedoelde aanvraag erop is gericht een F-kaart te verkrijgen. Deze kaart houdt in dat een verblijfsrecht voor meer dan drie maanden wordt erkend, wat beter is dan het tijdelijk verblijfs-recht in het kader van een lopende nationaliteitsprocedure, waarvan de A-kaart een emanatie is.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op:

“schending van artikel 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet en artikel 52 Vreemdelingenbesluit, de zorgvuldigheidsplicht, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur”.

Hij betoogt als volgt:

“1. Verzoeker meent dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten op onwettige en onzorgvuldige wijze heeft genomen.

Verzoeker diende op 1 oktober 2021 een aanvraag tot gezinshereniging in met zijn Belgische vader op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 42 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: (...)

Artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende: (...)

Als algemene regel kan hieruit afgeleid worden dat de beslissing betreffende het recht op verblijf van meer dan drie maanden binnen de zes maanden vanaf de indiening van de aanvraag genomen moet worden, en dat de Koning de voorwaarden voor de erkenning en de duur van het verblijfsrecht bepaalt.

Ook Uw Raad bevestigde deze regel in haar arrest van 17 november 2020 (RvV 244 323):

“Artikel 42, §1, van de Vreemdelingenwet voorziet aldus dat de aanvraag op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet ten laatste zes maanden na de aanvraag wordt erkend. Artikel 52, §4, van het Vreemdelingenbesluit geeft verdere uitvoering aan deze bepaling door te bepalen dat, indien binnen deze termijn geen beslissing werd genomen, de burgemeester of zijn gemachtigde de verblijfskaart afgeeft. Uit deze duidelijke bewoordingen blijkt dat de verwerende partij er toe gehouden is een beslissing te nemen binnen de zes maanden volgend op de datum van de aanvraag. Daar de bestreden beslissing dateert van 6 april 2020 kan de verzoekende partij dan ook worden gevolgd waar zij aangeeft dat de bestreden beslissing niet werd genomen binnen de termijn van zes maanden na de aanvraag die wordt bepaald door artikel 42 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit dient de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te worden afgegeven indien er geen beslissing is genomen binnen voornoemde termijn bepaald in artikel 42 van de Vreemdelingenwet. De voormelde periode van zes maanden is een vervaltermijn, aangezien aan het verstrijken van de bedoelde termijn het verlies van de handelingsbevoegdheid van de overheid verbonden is. In het specifieke geval van artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit vloeit tevens een positief gevolg voort voor de vreemdeling indien de overheid er niet toe komt te beslissen binnen de voorziene termijn, namelijk de erkenning van zijn recht op verblijf.” (RvV 244 323, eigen benadrukking)

In een arrest van 4 november 2010 heeft het Grondwettelijk Hof gewezen op de dubbele waarborg van deze bepalingen voor de betrokken vreemdeling:

“enerzijds, wordt de overheid verplicht om binnen een bepaalde termijn te beslissen over de aanvraag tot gezinshereniging, zodat de betrokkene niet te lang in het ongewisse blijft over het antwoord op zijn aanvraag; anderzijds, moet de toelating worden verleend indien geen enkele beslissing werd genomen binnen de opgelegde termijn, waardoor de betrokken vreemdeling wordt beschermd indien de overheid de opgelegde termijn niet respecteert of geen enkele beslissing neemt.” (GwH 4 november 2010, nr. 128/2010, B.7.1.)

Het Grondwettelijk Hof stelde in een arrest van 26 september 2013 uitdrukkelijk vast dat zowel uit de parlementaire voorbereiding als uit het algemeen opzet van de artikelen 40 en volgende van de vreemdelingenwet blijkt “dat de wetgever heeft gewild dat de termijn van zes maanden binnen welke over de aanvraag tot erkenning van het verblijfsrecht wordt beslist, in elk geval moet worden nageleefd”. (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.34.5.)

Uit deze twee arresten van het Grondwettelijk Hof leidde de Raad van State het volgende af:

“Uit het voorgaande volgt dat de bedoelde termijn van zes maanden een vervaltermijn is. De verwerende partij houdt ten onrechte voor dat artikel 42, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet enkel betrekking zou hebben op de situatie waarin de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing zou moeten nemen nadat het gemeentebestuur het dossier heeft overgemaakt. Zij houdt ook ten onrechte voor dat deze bepaling enkel van toepassing zou zijn bij de erkenning van het verblijfsrecht en niet bij een weigeringsbeslissing. Volgens het Grondwettelijk Hof moet de termijn van zes maanden immers “in elk geval” worden nageleefd. Er wordt geen onderscheid gemaakt naargelang het gemeentebestuur dan wel de federale overheid een beslissing neemt, noch naargelang het een erkennings- dan wel een weigeringsbeslissing betreft.

6

Vervolgens vormt artikel 52 van het vreemdelingenbesluit integraal de uitvoering van artikel 42, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Derhalve moeten alle met toepassing van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit genomen beslissingen ook worden genomen binnen de in artikel 42, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalde termijn van zes maanden. Het voornoemde artikel 52 kan immers geen afbreuk doen aan hetgeen is bepaald in artikel 42 van de vreemdelingenwet als hogere norm. Dat het gemeentebestuur op grond van artikel 52, § 3, van het vreemdelingenbesluit de aanvraag pas kan weigeren na afloop van de termijn van drie maanden waarbinnen de vreemdeling de vereiste documenten moest overmaken, doet geen afbreuk aan de algemeen bepaalde vervaltermijn van zes maanden in artikel 42, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Ook het feit dat artikel 52, § 4, van het vreemdelingenbesluit enkel de situatie betreft waarin het gemeentebestuur de aanvraag met de vereiste documenten heeft overgemaakt aan de gemachtigde van de minister (of de staatssecretaris), doet geen afbreuk aan het voorgaande. Artikel 42 van de vreemdelingenwet voorziet geen situatie waarop de vervaltermijn van zes maanden niet van toepassing zou zijn en artikel 52 van het vreemdelingenbesluit vermag er als lagere norm niet mee in strijd te zijn.

Artikel 52, § 4, tweede lid, van het vreemdelingbesluit voorziet als sanctie dat, "indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of indien er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald in artikel 42, van de wet, [...] de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een 'verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie' [geeft]". Er wordt niet gepreciseerd dat de sanctie bij het uitblijven van een tijdige beslissing enkel zou gelden voor de federale overheid of enkel voor het gemeentebestuur." (RvS van 17 januari 2017, nr. 237.042, eigen benadrukking)

Kortom, indien geen beslissing werd genomen binnen een termijn van 6 maanden na de aanvraag tot gezinshereniging, dient een verblijfskaart te worden afgeleverd aan de aanvrager ervan.

3. De attaché van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ontwikkelt in de instructie van dienst vreemdelingenzaken aan de gemeente Houthalen-Helchteren (stuk 8) volgende argumentatie:

"Het is wel degelijk art. 52, §3 van het KB dat van toepassing is en niet art. 52, §4 waarin staat dat bij gebrek aan een beslissing binnen de 6 maanden een F-kaart moet worden uitgereikt. Art. 52, §4 is enkel van toepassing voor zover het gaat over gezinshereniging met een Belg (niet met een EU-onderdaan overeenkomstig arrest Diallo van het Europees Hof van Justitie) EN voor zover de aanvraag volledig is. Er staat immers letterlijk is [sic] art. 52, §4 "Indien het familielid ALLE vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister. (...)". De attaché van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelt dat de vervaltermijn van 6 maanden niet van toepassing is wanneer niet alle vereiste documenten overgemaakt werden aan het gemeentebestuur. Deze argumentatie is in het licht van bovenvermelde rechtspraak niet correct. De Raad van State stelde dat de vervaltermijn van 6 maanden in elk geval van toepassing is en dat "geen onderscheid gemaakt [wordt] naargelang het gemeentebestuur dan wel de federale overheid een beslissing neemt."

Verzoeker wenst in dit verband nogmaals te wijzen op volgende passage uit het hierboven geciteerde arrest van de Raad van State:

7

"Ook het feit dat artikel 52, § 4, van het vreemdelingenbesluit enkel de situatie betreft waarin het gemeentebestuur de aanvraag met de vereiste documenten heeft overgemaakt aan de gemachtigde van de minister (of de staatssecretaris), doet geen afbreuk aan het voorgaande. Artikel 42 van de vreemdelingenwet voorziet geen situatie waarop de vervaltermijn van zes maanden niet van toepassing zou zijn en artikel 52 van het vreemdelingenbesluit vermag er als lagere norm niet mee in strijd te zijn." (RvS van 17 januari 2017, nr. 237.042)

Het feit dat niet alle vereiste documenten werden overgemaakt aan de gemeente en dat om die reden de aanvraag niet werd overgemaakt aan de gemachtigde van de minister overeenkomstig artikel 52, §4, eerste lid van het Vreemdelingenbesluit doet er bijgevolg weinig toe. Ook wanneer de aanvraag niet werd overgemaakt en het gemeentebestuur bijgevolg zelf een beslissing diende te nemen, geldt de vervaltermijn van 6 maanden waarbinnen een beslissing genomen dient te worden.

De argumentatie van de attaché van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is bijgevolg in strijd met de rechtspraak van de Raad van State.

4. Verzoeker diende op 1 oktober 2021 een aanvraag tot gezinshereniging in met zijn Belgische vader op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Dit wil zeggen dat ten laatste op 1 april 2022 een negatieve beslissing moest genomen worden. Een beslissing na deze datum dient in elk geval te leiden tot de afgifte van een verblijfstitel aan verzoeker.

Op 30 mei 2022 wordt de bestreden beslissing aan verzoeker betekend. De beslissing zelf werd genomen zijn op 30 mei 2022 (volgens de beslissing zelf) of op 4 mei 2022 (volgens de akte van kennisgeving. (stuk 1)

In elk geval werd de beslissing niet binnen de vervaltermijn van 6 maanden genomen.

Om deze reden dient verwerende partij een verblijfstitel (F-kaart) toe te kennen aan verzoeker op grond van artikel 40ter en 42 Vreemdelingenwet, artikel 52 Vreemdelingenbesluit en die hierboven geciteerde rechtspraak van het Grondwettelijk Hof en de Raad van State.

4. In elk geval verliep de behandeling van de aanvraag van verzoeker door verwerende partij bijzonder onzorgvuldig en is de gang van zaken uiterst verwarrend. Voor een overzicht hiervan kan naar de hogerop aangehaalde feiten verwezen worden.

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht op erg flagrante wijze en brengt hiermee ook het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel in het gedrang.

Om alle hierboven aangehaalde elementen werd de bestreden beslissing op onwettige en onzorgvuldige wijze genomen en betekend aan verzoeker en dient een F-kaart aan verzoeker te worden afgeleverd.”

2.2. Verzoeker heeft een aanvraag tot gezinshereniging ingediend in functie van zijn Belgische vader. Het blijkt niet en geen van de partijen houdt voor dat verzoekers Belgische vader gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer. Het betreft dus een zuivere interne situatie, waarop artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

2.3. Kernpunt van verzoekers betoog is dat hij op 1 oktober 2021 een aanvraag tot gezinshereniging in functie van zijn Belgische vader heeft ingediend zodat er ten laatste op 1 april 2022 een beslissing moet worden getroffen. Vermits zowel de beslissingsdatum van 30 mei 2022 die wordt vermeld op de bestreden beslissing als de beslissingsdatum van 4 mei 2022 die wordt vermeld op de akte van kennisgeving, erop wijzen dat de vervalt termijn van zes maanden niet werd gerespecteerd, is verzoeker van oordeel dat hij recht heeft op een F-kaart.

2.4. Artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Artikel 52, § 4, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) voorziet als volgt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

2.5. In het arrest van de Raad van State van 27 mei 2020 met nr. 247 652, dat dateert van na de door verzoeker aangehaalde rechtspraak – die op zijn beurt dateert van na de in punt 2.10. aangehaalde rechtspraak –, kan worden gelezen: *“Quant à l'article 42, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980, il ne contient aucune disposition régissant les conséquences qui découlent du dépassement du délai imparti à l'autorité pour statuer sur une demande de séjour de plus de trois mois. La disposition légale précise cependant que « le droit de séjour [...] est reconnu [...] au citoyen de l'Union et aux membres de sa famille qui sont dans les conditions [...] », confirmant par là le caractère déclaratif de la délivrance du titre de séjour en cause.”*

[vrije vertaling: Artikel 42, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 bevat geen enkele bepaling die de gevolgen regelt van de overschrijding van de erin vermelde termijn van zes maanden die de overheid heeft om uitspraak te doen over de aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden. De wettelijke bepaling voorziet wel dat “Het recht op een verblijf [...] wordt [...] erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden [...] bepaald [...]”. Hiermee wordt het declaratief karakter bevestigd van de afgifte van de betrokken verblijfstitel.]

2.6. Kernpunt van artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet is derhalve dat een recht op verblijf slechts kan worden erkend indien blijkt dat werd voldaan aan de gestelde voorwaarden voor de erkenning van het verblijfsrecht, quod non in casu.

2.7. In de bestreden beslissing kan immers worden gelezen: *“De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie; de ontbrekende documenten zijn: bewijzen van het ten laste zijn in het land van herkomst of origine nl. bewijs van onvermogen (zowel wat betreft onroerende goederen als inkomen), bewijs dat betrokkene reeds financieel/materieel ten laste was van in het land van herkomst of origine (bewijs voor sturen van pakjes en/of geld of enige andere vorm van ondersteuning).”*

2.8. Verzoeker gaat helemaal niet in op deze vaststellingen. De verwachting van verzoeker om een verblijfsrecht erkend te zien klemt des te meer gezien in de nota met opmerkingen kan worden gelezen, *“Verzoeker heeft nooit enig document binnen gebracht”*. Ter terechtzitting brengt de verzoekende partij niets in tegen voormelde vaststelling in de nota.

2.9. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit kan evenmin leiden tot een andersluidend oordeel. Zoals gezegd is het kernpunt van artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat een recht op verblijf slechts kan worden erkend indien blijkt dat werd voldaan aan de gestelde voorwaarden voor de erkenning van het verblijfsrecht. Geen enkele bepaling hierin regelt de gevolgen van de overschrijding van de erin vermelde termijn van zes maanden die de overheid heeft om uitspraak te doen over de aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden. In een koninklijk besluit kan dan ook niet worden bepaald dat een recht op verblijf, na het verstrijken van een termijn, steeds automatisch dient te worden erkend terwijl de wetgever heeft vastgelegd dat dit recht slechts kan worden erkend indien blijkt dat aan bepaalde voorwaarden is voldaan. Aangezien artikel 159 van de Grondwet bepaalt dat de hoven en rechtbanken de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toepassen in zoverre zij met de wetten overeenstemmen, houden de voorgaande vaststellingen in dat verzoeker niet nuttig kan verwijzen naar artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit. De reglementaire bepaling waarvan de onwettigheid wordt vastgesteld moet door de Raad immers buiten toepassing worden gelaten (RvS 20 december 2017, nr. 240.240).

2.10. Daar kan ten overvloede nog aan worden toegevoegd dat de regelgever met artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit heeft gepoogd om een invulling te geven aan de bepaling van artikel 10, eerste lid van de richtlijn 2004/38/EG. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft evenwel geoordeeld dat de *“richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling [...], die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven.”* (cf. HvJ 27 juni 2018, nr. C-246/17, Diallo, 56). In voormeld arrest kan in de overwegingen 49 en 50 worden gelezen dat *“de declaratoire aard van de verblijfskaart [...] mee[brengt] dat deze kaarten niet meer doen dan een reeds bestaand recht van de betrokkene bevestigen [...] Daaruit volgt dat artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 eraan in de weg staat dat een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt afgegeven aan een derdelander die niet voldoet aan de voorwaarden waarvan de richtlijn die afgifte afhankelijk stelt.”* Op dezelfde wijze concludeerde het Hof van Justitie in zijn arrest van 20 november 2019 in de zaak C-706/18, X. t. Belgische Staat in het licht van artikel 12 bis, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende: *“Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging moet aldus worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling op grond waarvan de bevoegde nationale autoriteiten, wanneer binnen een termijn van zes maanden vanaf de datum van indiening van het verzoek tot gezinshereniging geen beslissing is genomen, ambtshalve een verblijfstitel moeten afgeven aan de indiener van het verzoek, zonder dat zij noodzakelijkerwijs eerst moeten vaststellen dat deze daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in de lidstaat te verblijven.”* In dit arrest kon voorts nog worden gelezen: *“35 In die omstandigheden mogen die autoriteiten dus geen verblijfstitel afgeven op grond van richtlijn 2003/86 aan een onderdaan van een derde land die niet voldoet aan de voorwaarden die de richtlijn voor die afgifte stelt (zie naar analogie arrest van 27 juni 2018, Diallo, C-246/17, EU:C:2018:499, punt 50).”* Op te merken valt nog dat de Raad in zijn arrest van 8 november 2018 met nr. 212 122 – waarin aan het Hof van Justitie de prejudiciële vraag werd gesteld die leidde tot dienst arrest van 20 november 2019 – had verwezen naar de rechtspraak van diverse hoven die verzoeker thans aanhaalt in zijn verzoekschrift om te stellen dat hij na zes maand automatisch recht heeft op een verblijfskaart. In deze optiek past het nog te verduidelijken dat ook het derdelander-familielid van een sedentaire Belgische onderdaan een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie krijgt uitgereikt (artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit). Indien het betrokken familielid een dergelijke verblijfskaart kan verkrijgen na een periode van zes maanden zonder dat is vastgesteld dat hij voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden, wordt hij in een gunstigere positie geplaatst dan (1) een derdelander-familielid van een in België verblijvende burger van de Unie die in die omstandigheden immers geen verblijfskaart van

een familielid van een burger van de Europese Unie kan verkrijgen, alsook (2) een derdelander-familieid van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend, die in die omstandigheden ook geen verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie kan verkrijgen én (3) bovendien ook nog een derdelander-familieid van een in België verblijvende derdelander die in die omstandigheden evenmin een verblijfskaart kan ontvangen, dit alles gelet op de toedracht van de hierboven vermelde arresten van het Hof van Justitie van 27 juni 2018 en 20 november 2019.

2.11. De door verzoeker aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur kunnen geen afbreuk doen aan het voormelde. Weliswaar is de Raad het eens met verzoeker, na lezing van de feiten zoals opgelijst in zijn verzoekschrift en zoals aangetoond met stukken hierbij gevoegd, dat er sprake is van een uiterst verwarrende gang van zaken bij de behandeling van zijn in punt 1.11. bedoelde vijfde aanvraag tot gezinshereniging, maar dit op zich kan geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing en de hierin gemaakte vaststellingen waartegen verzoeker zoals gezegd niets inbrengt.

Het enig middel is derhalve ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA